

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Jan Kalvoda**, IČO: 66201535
sídlem Bělohorská 238/85, 169 00 Praha 6
zastoupen advokátkou JUDr. Ivou Kunz Duchoňovou
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 4, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 27. 9. 2021, č.j. MZDR 33808/2021-3/PRO

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal poskytnutí informací a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr zdravotnictví zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí ministerstva zdravotnictví ze dne 11. 8. 2021, č.j. MZDR 24620/2017-11/PRO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žádost žalobce o informace v části, v níž byly požadovány stejnopisy dopisu ředitele BIS Jaroslava Jíry ministru zdravotnictví ze dne 25. 2. 1997 a dopisu ředitele ÚZSI Karla Randáka

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

ministryni zdravotnictví ze dne 5. 8. 2004 podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) odmítnuta a ve zbývajících částech byla žádost podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím rovněž odmítnuta.

2. Soud pro přehlednost již na tomto místě shrnuje dosavadní průběh řízení.
3. V dubnu 2014 požádal žalobce ministerstvo zdravotnictví o informaci, zda přiložené dokumenty jsou autentické a jsou ministerstvem evidovány v režimu zákona č. 499/2004 Sb. K žádosti přiložil zápis o poradě z 23. 9. 2009 na ministerstvu zdravotnictví, dopis ministra zdravotnictví ze dne 21. 11. 1996, dopis ředitele BIS Jaroslava Jíry ministru zdravotnictví ze dne 25. 2. 1997, dopis ředitele BIS Jiřího Růžky ministru zdravotnictví ze dne 30. 10. 2000, dopis ředitele ÚZSI Karla Randáka ministryni zdravotnictví ze dne 5. 8. 2004, dopis náměstka ministra zdravotnictví Aleše Dvouletého policejnímu prezidentovi ze dne 21. 11. 1996, dopis předsedkyně vyšetřovací komise dr. Šedivé kanceláři Poslanecké sněmovny ze dne 23. 6. 2004.
4. Žádost byla odmítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 5. 2014, č.j. MZDR 28840/2014, které ministr zdravotnictví k rozkladu žalobce zrušil rozhodnutím ze dne 11. 9. 2014, č.j. MZDR 42534/2014-16/PRO a vrátil věc ministerstvu k novému projednání.
5. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 7. 1. 2015 č.j. MZDR 28840/2015 žádost opět odmítlo. Ministr zdravotnictví opět k rozkladu žalobce toto rozhodnutí zrušil svým rozhodnutím ze dne 10. 2. 2015 č.j. MZDR 2817/2015-2/PRO a vrátil věc ministerstvu k novému projednání.
6. Potřetí ministerstvo žádost odmítlo rozhodnutím ze dne 2. 3. 2015 č.j. MZDR 28840/2014. Žalobcův rozklad byl zamítnut rozhodnutím ministra ze dne 15. 4. 2015 č.j. MZDR 12292/2015-3/PRO, které následně zrušil zdejší soud rozsudkem ze dne 11. 4. 2017, č.j. 3 A 67/2015-44 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ministr v návaznosti na rozhodnutí soudu rozhodnutím ze dne 11. 5. 2017, č.j. MZDR 12292/2015-5/PRO rozhodnutí ministerstva zrušil a vrátil mu věc k novému projednání. Na základě žalobcovy žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného zdejší soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2021 č.j. 8 A 44/2018-83 uložil žalovanému rozhodnout o žádosti žalobce do 15 dnů od právní moci rozsudku.
7. Žalovaný následně odmítl žádost žalobce rozhodnutím ze dne 11. 8. 2021 č.j. MZDR 24620/217-11/PRO, které ministr k rozkladu žalobce potvrdil napadeným rozhodnutím.

II. Napadené rozhodnutí

8. Ministr odůvodnil své rozhodnutí tím, že pokud nelze požadovaný dokument identifikovat, nelze jej ani poskytnout, což je případ zápisu o poradě ze dne 23. 9. 2009. S ohledem na časový odstup ani nelze učinit závěr, zda ministerstvo postupovalo dle pravidel pro vedení spisové služby, a ani to není předmětem žádosti. Předmětem

poskytování informací také nemůže být poskytnutí konceptu jakožto nehotové informace.

9. Za nesrozumitelnou ministr označil námitku žalobce, že by z dokumentu z roku 2007 vyplývaly informace ohledně dokumentu z roku 2009.
10. Protože ministerstvo nedohledalo dopisy ze dne 21. 11. 1996, nelze původcovství ani autenticitu potvrdit, přičemž potvrzování autenticity ani není předmětem poskytování informací.
11. K dopisům ředitele BIS a ředitele ÚZSI ministr uvedl, že ministerstvo reagovalo na závěry Městského soudu v Praze vyslovené v rozsudku č.j. 3 A 67/2015-44 a uvedlo, v jakém stupni utajení byly požadované dokumenty evidovány, a vysvětlilo z jakého důvodu mu není známo, kdy byly požadované dokumenty zařazeny mezi utajované skutečnosti a proč.
12. Ministr argumentoval, že není možné, aby požadované informace znovu vytvořil, a to s ohledem na velký časový odstup od data údajného vzniku informací a chybějící zdrojové informace.

III. Žaloba

13. Žalobce požadoval uložení povinnosti žalovanému poskytnout mu informace dle jeho žádosti ze dne 30. 4. 2014.
14. V žalobě namítal, že se povinný subjekt nevypořádal se všemi namítanými skutečnostmi a napadené rozhodnutí neobsahuje odůvodnění relevantní k podstatné argumentaci žalobce.
15. K zápisu o poradě ze dne 23. 9. 2009 uvedl, že chybějící povinné znaky dokumentu a podpisy nejsou překážkou splnění informační povinnosti. Dokument obsahuje identifikaci většího počtu přítomných a prvním krokem k vytvoření dokumentu je zjištění, zda se tyto osoby zúčastnily tohoto dne jednání.
16. Ohledně dopisů ministra zdravotnictví a jeho náměstka ze dne 21. 11. 1996 žalobce zdůraznil, že je nesporné, že povinný subjekt je původcem obou dokumentů, a prosté zapření není dostatečné. Povinný subjekt je povinen s účastí adresátů a jejich spisové agendy nový dokument vytvořit. Nepravdivost tvrzení povinného subjektu je o to zjevnější, že kopie dokumentů předložil Vyšetřovací komisi Poslanecké sněmovny Parlamentu, u níž byly založeny do spisu, kde je získal žalobce, což svědčí o tom, že obrana žalovaného není pravdivá.
17. Povinný subjekt také zcela rezignoval na uvedení toho, zda dopis ředitele BIS ze dne 25. 2. 1997 a dopis ředitele ÚZSI ze dne 5. 8. 2004, o nichž tvrdil, že podléhají utajení, nebyly původcem utajení později zbaveny.
18. Žalovaný odkazuje na plynutí času, ale svou nečinností tento aspekt sám přivodil.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. Žalovaný uvedl, že žalobce zjevně nepochopil důvod, proč mu nebyl poskytnut zápis o poradě ze dne 23. 9. 2009, jenž spočíval v tom, že jej nebylo možné dohledat, nikoliv proto, že by neobsahoval povinné znaky dokumentu.
21. K dopisům ministra zdravotnictví a jeho náměstka ze dne 21. 11. 1996 žalovaný uvedl, že nelze potvrdit autenticitu dokumentů, neboť se je nepodařilo ve spisové službě dohledat. Není ani zřejmé, zda má žalovaný s požadovanými informacemi disponovat, a proto je spekulativní námitka, že má dokumenty znovu vytvořit, k čemuž chybí i zdrojové informace. Jedná se o dokumenty z roku 1996, které pokud by byly autentické, byly po 25 letech skartovány.
22. Ohledně dopisu ředitele BIS Jíry ministru zdravotnictví ze dne 25. 2. 1997 a dopisu ředitele ÚZSI ministru zdravotnictví ze dne 5. 8. 2004 žalovaný uvedl, že ministerstvo reagovalo na závěry soudu a v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedlo, v jakém stupni utajení byly požadované dokumenty evidovány, a vzhledem k tomu, že není původcem dokumentů, nezná data, kdy byly dokumenty zařazeny mezi utajované a důvod utajení.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
24. Městský soud v Praze již o věci rozhodl zrušujícím rozsudkem pod sp. zn. 3 A 67/2015-44, správní orgány proto byly vázány jeho závazným právním názorem. Městský soud ve zrušujícím rozsudku shrnul, že ohledně zápisu ministerstva o poradě ze dne 23. 9. 2009 žalovaný uvedl, že nemá požadovanou informaci k dispozici. Správní orgány však nezodpověděly otázku, zda mělo ministerstvo povinnost tento dokument evidovat. K dopisu ministra zdravotnictví ze dne 21. 11. 1996, dopisu náměstka ministra zdravotnictví policejnímu prezidentovi ze dne 21. 11. 1996 a dopisu předsedkyně vyšetřovací komise kanceláři Poslanecké sněmovny ze dne 23. 6. 2004 soud uvedl, že poskytnutí informací bylo odepřeno na základě nezákonné důvodu, protože tvrzená ochrana procesních práv státu v jiném soudním řízení vedeném mezi státem a klientem žalobce nespadá pod žádný zákonem uvedený důvod pro odepření informace. U dopisu ředitele BIS ministru zdravotnictví ze dne 25. 2. 1997 a 30. 10. 2000 a dopisu ředitele ÚZSI ministryni zdravotnictví ze dne 5. 8. 2004 správní orgány nespecifikovaly, kdy přesně byly dotčené dokumenty zařazeny mezi utajované skutečnosti, popř. v jakém stupni utajení a jaká újma by ve smyslu § 3 zákona o ochraně utajovaných informací hrozila vyzrazením informace. Správní orgány ze shora uvedených důvodů byly znovu povinny rozhodnout, zda pro poskytnutí předmětných informací existuje zákonná výluka či nikoliv a závěr o případné existenci zákonné výluky řádně odůvodnit.

25. Žaloba není důvodná.
26. Žalobce přestřel v žalobě v podstatě jediný žalobní bod, když argumentoval, že se ministr nevypořádal se všemi namítanými skutečnostmi a napadené rozhodnutí neobsahuje relevantní odůvodnění k podstatné argumentaci žalobce, jenž podrobněji rozvedl ve vztahu k jednotlivým požadovaným dokumentům.
27. Dle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.
28. Dle § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne. Povinný subjekt neposkytne rovněž osobní údaje o osobě, která je držitelem osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím pro stupeň utajení Přísně tajné a Tajné, pokud by to mohlo ohrozit ochranu utajovaných informací.
29. Žádost žalobce byla v části, v níž požadoval zápis o poradě z 23. 9. 2009 na ministerstvu zdravotnictví, dopis ministra zdravotnictví ze dne 21. 11. 1996, dopis ředitele BIS Jiřího Růžky ministru zdravotnictví ze dne 30. 10. 2000, dopis náměstka ministra zdravotnictví Aleše Dvouletého policejnímu prezidentovi ze dne 21. 11. 1996 a dopis předsedkyně vyšetřovací komise dr. Šedivé kanceláři Poslanecké sněmovny ze dne 23. 6. 2004 odmítnuta s poukazem na § 15 odst. 1 ve spojení s § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, protože povinný subjekt požadované informace nemá.
30. Při hodnocení sporné otázky, zda žalovanému svědčí povinnost poskytnout žalobci jím požadované informace, lze uvést, že zákonodárce při přijímání zákona o svobodném přístupu k informacím vycházel z principu otevřenosti veřejné správy a rozsah informací, které mají příslušné subjekty povinnost poskytovat, koncipoval velice široce. Jak uvádí důvodová zpráva k citovanému zákonu, povinné subjekty jsou zavázány: „*Především k tomu, aby zveřejňovaly základní a standardní informace o své činnosti automaticky tak, aby byly všeobecně přístupné [...] Ostatní informace, které mají k dispozici, vydají povinné subjekty na požádání žadatele, tj. každé fyzické nebo právnické osoby. Výjimkou z tohoto pravidla budou informace, jejichž poskytnutí návrh zákona výslovně vylučuje nebo v nutné míře omezuje. Jde zejména o informace, které jsou na základě zákona prohlášeny za utajované, nebo informace, které by porušily ochranu osobnosti a soukromí osob.*“ Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 až § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. Důvodem neposkytnutí informace je skutečně rovněž situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č.j. 2 As 71/2007-56).
31. Podle § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. se pro účely tohoto zákona informací rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči,

zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Z toho vyplývá, že informační povinnost nastává pouze v případě informací reálně existujících. Oproti obecnému vnímání pojmu informace je tedy zákonné pojetí užší, neboť se vztahuje pouze na takovou informaci, která skutečně existuje, je zaznamenána a je v dispozici povinného subjektu, nikoli jakýkoli myslitelný údaj, který např. bude zaznamenán či doručen povinnému subjektu v budoucnu.

32. Pokud je tedy povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., musí, v souladu se zásadou dobré správy podle § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, primárně vyvinout úsilí, aby našel požadovanou informaci a poskytl ji žadateli. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle jakéhokoliv právního předpisu. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až 11 zákona č. 106/1999 Sb.
33. Judikatura Nejvyššího správního soudu na základě citovaných ustanovení opakovaně dovodila, že pro odmítnutí poskytnutí informace je v první řadě rozhodná skutečnost, že povinný subjekt danými informacemi v požadovaném tvaru dosud nedisponuje. Dalším předpokladem je, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. Povinný subjekt tak není oprávněn odepřít poskytnutí informace s odkazem na jejich neexistenci, pokud má povinnost požadované informace evidovat, a to ani tehdy, pokud by poskytnutí požadovaných informací objektivně představovalo nutnost vytvořit novou informaci. Nerespektováním povinnosti evidovat požadované informace se povinný subjekt nemůže zbavit své povinnosti předmětné informace poskytovat. Vytvářením takových informací by pouze napravoval své dřívější pochybení (např. rozsudky ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, či ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 195/2015 - 28).
34. První podmínku, že povinný subjekt nemá požadované informace, je tedy třeba posoudit v souvislosti s druhou podmínkou, zda povinný subjekt má povinnost tyto informace mít. Po povinném subjektu proto nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, které není povinen evidovat. V tomto směru ho z povahy věci nemůže ani tížit břemeno důkazní k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, neboť nelze prokazovat negativní skutečnost. Po povinném subjektu je ovšem nutné požadovat zdůvodnění toho, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá. Povinný subjekt musí zejména řádně odůvodnit, z jakých důvodů požadovanými informacemi nedisponuje, resp. disponovat ani nemůže, a na základě jakých skutečností dospěl ke zjištění, že požadované informace nemá (např. zda je vyhledával ve svém informačním systému, v archivu apod.). Takové sdělení včetně jeho zdůvodnění a jeho věrohodnosti je zapotřebí posuzovat v každém jednotlivém případě samostatně v závislosti na jeho konkrétních okolnostech, a to rovněž s přihlédnutím k tomu, zda se nemůže např. jednat jen o obstrukční jednání povinného subjektu.
35. V projednávaném případě žalovaný odmítl poskytnout zápis o poradě ze dne 23. 9. 2009, protože jej nebyl schopen dohledat a dospěl k závěru, že jím ani nikdy

nedisponoval. Dle žalovaného není zřejmé, že by se v zápisu zaznamenané jednání vůbec stalo a není možné jednoznačně uzavřít, zda má žalovaný povinnost požadovaný dokument evidovat. Ministr přisvědčil postupu žalovaného s tím, že protože nelze zápis o poradě ze dne 23. 9. 2009 dohledat ve spisové službě, nelze je ani poskytnout. Soud v tomto ohledu poukazuje na již shora uvedené s tím, že se ztotožňuje s postojem správních orgánů, že je dána faktická překážka poskytnutí informací, což žalovaný i ministr řádně odůvodnili. Zároveň ministr v posledním odstavci druhé strany napadeného rozhodnutí reagoval logicky a adekvátně co do rozsahu na rozkladové námitky žalobce, který argumentoval, že absence povinných znaků dokumentu a podpisu není překážkou splnění informační povinnosti a že existence dokumentu byla potvrzena obsahem jiného dokumentu. Žalovaný respektoval i závazný právní názor zdejšího soudu, když popsal, že není schopen jednoznačně rozřešit, zda je povinen požadovaný dokument evidovat, protože neví, zda se jedná o autentický dokument a ve své interní evidenci jej nevede. Takové odůvodnění soud považuje za zcela logické.

36. Uvedené se zcela uplatní i ohledně odmítnutí ministerstva poskytnout dopis ministra zdravotnictví ze dne 21. 11. 1996, dopis náměstka ministra zdravotnictví Aleše Dvouletého policejnímu prezidentovi ze dne 21. 11. 1996, dopis předsedkyně vyšetřovací komise dr. Šedivé kanceláři Poslanecké sněmovny ze dne 23. 6. 2004, a dopis ředitele BIS Jiřího Růžky ministru zdravotnictví ze dne 30. 10. 2000, neboť i zde za důvod odmítnutí žalovaný označil skutečnost, že jimi nedisponuje. Žalovaný zdůraznil, že u dopisu předsedkyně vyšetřovací komise dr. Šedivé kanceláři Poslanecké sněmovny ze dne 23. 6. 2004 ani není tvrzeno, že by byl žalovaný adresátem nebo původcem dokumentu, a proto by ani nebyl povinen takový dokument evidovat. Zbylé dopisy by žalovaný sice povinen evidovat byl jakožto jejich původce, ale není si jist tím, že takové dopisy skutečně existovaly nebo že již nebyly skartovány, ač v rozporu s předpisy. Ministr se s takovým odůvodněním ztotožnil a dále k rozkladové námitce žalobce uvedl, že protože nebyla požadovaná informace dohledána, nelze s jistotou tvrdit původcovství ani autenticitu dokumentů. Postup správních orgánů respektuje i závazný právní názor zdejšího soudu, který požadoval uvedení konkrétního zákonného důvodu pro odepření poskytnutí informace. Argumentace žalobce, že některé z požadovaných dokumentů byly v minulosti založeny do spisu vyšetřovací komise, nemohou shora uvedené závěry zvrátit, protože taková skutečnost vypovídá maximálně o tom, že v určité době požadované dokumenty existovaly, nepřináší však žádné poznatky o tom, zda existovaly tehdy, když správní orgány rozhodovaly o žádosti žalobce, nebo nyní.
37. Požadavek žalobce, že by snad žalovaný měl žalobcem požadované informace znovu vytvořit, je třeba odmítnout. Vzhledem k povaze dokumentů, jejichž poskytnutí žalobce požadoval, by bylo nové vytvoření dokumentů přinejmenším nesmyslné, ne-li nemožné. Pokud zápis o poradě nebo dopisy skutečně existovaly, jen těžko si lze představit, že by nyní, s velkým časovým odstupem (cca 14 – 27 let podle konkrétního dokumentu) bylo možné tyto dokumenty znovu vytvořit. Zápis o poradě i dopisy poskytují autentický obraz své doby a dotčených událostí, které nyní již nelze nahradit. Nové vytvoření dokumentů není dle názoru soudu možné ani s pomocí osob, které z titulu své funkce byly vytvoření dokumentů účastny, jak naznačuje žalobce, protože pokud nebyly dokumenty zachované v listinné podobě nebo elektronicky, těžko lze spoléhat na paměť zúčastněných osob. Soud se proto ztotožňuje s názorem správních

orgánů, že nové vytvoření dokumentů není v tomto případě možné. Ostatně, takový postup by nijak nesloužil ani žalobci, pokud jeho cílem je ověření pravosti jemu dostupných kopií dokumentů, jak deklaruje.

38. Soud proto uzavírá, že v této části nepovažuje žalobní argumentaci za důvodnou, neboť správní orgány své rozhodnutí řádně a logicky odůvodnily, respektovaly závazný právní názor zdejšího soudu a ministr vypořádal rozkladové námitky žalobce.
39. V části týkající se dopisu ředitele BIS Jaroslava Jíry ministru zdravotnictví ze dne 25. 2. 1997 a dopisu ředitele ÚZSI Karla Randáka ministryni zdravotnictví ze dne 5. 8. 2004 byla žádost žalobce zamítnuta s poukazem na § 15 odst. 1 ve spojení s § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť byly požadovány utajované informace.
40. Podle § 7 informačního zákona platí, že *je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne*. Právním předpisem, na který uvedené ustanovení v poznámce pod čarou odkazuje, je zákon o ochraně utajovaných informací. Podle § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“) je utajovanou informací *informace v jakékoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací* (§ 139 téhož zákona). Definici zájmu České republiky obsahuje § 2 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací; rozumí se jím *zachování její ústavnosti, svrchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob*. Seznam utajovaných informací je obsažen v přílohách nařízení, k jehož vydání je vláda zmocněna podle § 139 zákona o ochraně utajovaných informací.
41. Soud konstatuje, že § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací obsahuje legální definici utajované informace, a to i pro účely zákona o svobodném přístupu k informacím. Pojem utajované informace v řízení o žádosti podle informačního zákona však nelze vykládat pouze s ohledem na § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací, ale je nezbytné zohlednit také ostatní ustanovení tohoto zákona. V projednávané věci se jedná především o § 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací. Účelem zákona o ochraně utajovaných informací je zajistit, aby byly náležitě utajeny všechny informace, jejichž vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Z § 22 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací přitom vyplývá, že o tom, zda je informace utajovaná a případně jakým stupněm utajení má být klasifikována rozhoduje výhradně její původce, tedy subjekt, u něž informace vznikla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 188/2014-38 či rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 8 A 127/2015-60 a ze dne 8. 2. 2018, č. j. 9 A 341/2014-34).
42. Obecně platí, že v každém jednotlivém případě musí povinný subjekt posoudit, zda utajovaná informace je utajovaná ve smyslu § 7 informačního zákona a zda splňuje jednotlivé znaky legální definice utajované informace. V rozhodnutí o odmítnutí žádosti

podle § 7 informačního zákona musí být přezkoumatelným způsobem vysvětleno, proč určitá informace naplňuje znaky utajované informace (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, č.j. 1 As 8/2010–65).

43. Poněkud jiná situace však nastala v projednávaném případě, v němž žalobce žádal o informace, které jsou označeny jako utajené, u subjektu, který není jejich původcem. V takové situaci je třeba respektovat požadavky, které vyplývají z § 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací. O tom, zda určitá informace je utajovaná, nemůže totiž rozhodnout subjekt odlišný od původce informace. Subjektu, který není původcem utajované informace, nepřísluší jakkoli posuzovat její obsah (resp. stupeň utajení) a následně rozhodovat, zda s ní lze žadatele seznámit. Je výhradně na původci informace, aby o jejím utajení rozhodl a v souladu s § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací vyznačil stupeň jejího utajení, popřípadě dle § 22 odst. 2 tohoto zákona stupeň utajení změnil či zrušil (rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č.j. 3 As 188/2014–38). Je tedy výlučně na uvážení a odpovědnosti původce dané informace, zda informace, na kterou při jejím vzniku vyznačil příslušný stupeň utajení, zůstane utajovaná a jak dlouhou dobu si tuto vlastnost udrží.
44. V projednávaném případě žádal žalobce o poskytnutí informací, a to dopisu ředitele BIS Jaroslava Jíry ministru zdravotnictví ze dne 25. 2. 1997 a dopisu ředitele ÚZSI Karla Randáka ministryni zdravotnictví ze dne 5. 8. 2004, jejichž původcem byly bezpečnostní složky, nikoliv žalovaní. Nebylo tedy na žalovaném, aby posuzoval, zda informace je informací utajovanou a případně v jakém stupni. Ostatně hodnocení, zda má být informace utajovanou či nikoli, nepřísluší ani soudu (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 15 A 93/2020-24). Toto hodnocení náleží pouze původci informace, který rozhodl, že se jedná o utajovanou informaci. Žalovaný tedy neměl, když zjistil, že se jedná o utajované informace, žádné oprávnění jakkoli rozporovat či zkoumat, zda se skutečně jedná o utajované informace jako celek, či zda některé z informací nelze klasifikovat jako běžné, „neutajené“. Žalovaný se tedy jakožto povinný subjekt v rámci řízení o žádosti, nemohl zabývat přezkumem postupu původce při utajení příslušné informace (srov. např. výše uvedený rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 15 A 93/2020-24).
45. Jak již bylo uvedeno, ani soudu nepřísluší přezkoumávat, zda se vůbec jednalo o utajované informace a z jakých důvodů byly informace takto označeny.
46. Mezi stranami není sporné, že žalobce nedisponoval oprávněným přístupem k utajovaným informacím. V souladu s § 7 informačního zákona proto nebylo možné poskytnout mu požadované informace, neboť se jednalo právě o informace utajované.
47. Žalovaný proto dle názoru soudu postupoval správně, když neposkytl žalobci dokumenty, o kterých se dozvěděl, že podléhají utajení. Postupoval i v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu, který mu vytýkal nedostatky odůvodnění spočívající v absenci toho, kdy byly dokumenty zařazeny mezi utajované skutečnosti, do jakého stupně utajení a jaká újma by hrozila vyzrazením informace. Žalovaný k tomu uvedl, že jelikož není původcem požadovaných informací, není mu známo, kdy byly dokumenty zařazeny mezi utajované skutečnosti a jaká hrozí újma při jejich

vyzrazení. Dopis ředitele BIS Jaroslava Jíry ministru zdravotnictví ze dne 25. 2. 1997 byl zařazen do stupně utajení „tajné“ a v roce 2004 přeevidován na „vyhrazené“, dopis ředitele ÚZSI Karla Randáka ministryni zdravotnictví ze dne 5. 8. 2004 byl zařazen ve stupni utajení „důvěrné“. Ministr k tomuto v reakci na rozkladové námitky takové odůvodnění žalovaného aproboval. Soud rovněž takové odůvodnění považuje vzhledem k okolnostem případu za dostačující, protože správní orgány, které nejsou původcem dokumentů, nejsou obeznámeny s tím, kdy byly dokumenty zařazeny mezi utajované skutečnosti a jaká hrozí újma při jejich vyzrazení.

48. Soud proto uzavírá, že ani tuto část žalobní argumentace nepovažuje za důvodnou, protože správní orgány řádně odůvodnily odmítnutí poskytnout požadované informace, zohlednily závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku, a reagovaly i na rozkladové námitky žalobce.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal důvodným žádný z předestřených žalobních bodů, ani neshledal žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a pro kterou by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Právo na náhradu nákladů proto nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. července 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu